

33e zondag door het jaar - C

Mal 3, 19-20a

2 Tess 3, 7-12

Lc 21, 5-19

Onze tijd is zeker niet de enige die in de apocalyptische woorden en beelden van dit evangelie zichzelf herkent. Telkens als perioden van relatieve rust en vrede worden afgewisseld door oorlogen en onlusten, door hongersnoden en epidemieën, denken de mensen dat het einde der tijden op til is. De invallen van allerlei volksstammen was voor de laatantieke Romeinen het teken dat het einde der wereld was aangebroken. Dezelfde ondergangsstemming heerste bij de aanloop van het eerste millennium van onze jaartelling, en eveneens toen in de veertiende eeuw de zwarte pest de bevolking van West-Europa met een derde reduceerde. Voorspellers van het einde der wereld – Nostradamus is er een van – proberen met meer nauwkeurige informatie over het hoe en wanneer van die grote catastrofe de mensen enerzijds voor te bereiden, anderzijds ook de stuipen op het lijf te jagen. Iedereen staat vrij te geloven wat hij of zij wil, maar als dit ten koste gaat van de zin voor realiteit is het beter een gezonde scepsis aan te houden. Luther schijnt ooit gezegd te hebben dat als de wereld morgen zou vergaan, hij vandaag nog een appelboom zou planten. De tweede lezing van Paulus uit zijn tweede Thessalonicenzenbrief biedt een gezond correctief bij elke verlamme ondergangsstemming. “Als je wil eten, moet je ook werken.” Deze gulden regel van apostolisch gezond verstand is door de woestijnvaders overgenomen en werd door Cassianus en Benedictus als leidraad gebruikt tegen de geest van luiheid, acedia en fatalisme, demonen die de ziel van iedere monnik kunnen verwoesten. Dat boompje planten van Luther stond dus duidelijk in een monastieke traditie. Monniken hebben in hun lange geschiedenis blijk gegeven van grote realiteitszin: in oorlogen, revoluties en catastrofes bleven zij bomen planten en hun domein onderhouden.

Dat er uiteindelijk aan alles een einde komt, is hoe dan ook een waarheid die ons ook kan verlossen van veel eigenwaan en van een te materialistische levensopvatting. “Die tempel met zijn fraaie stenen en wijgeschenken, alles zal verwoest worden”, zegt Jezus vandaag. Het is goed af en toe na te denken over hoe ik mij tot de wereld verhoud en of de materie voor mij het enige is dat telt. Als er met de schepping van de wereld ook een tijd gegeven is: wat betekent dit dan voor mijn leven? Jezus wil ons met zijn apocalyptische woorden zeker geen angst aanjagen. Wel wil hij ons waakzaam vinden en ons waarschuwen niet achter elke theorie over het einde der wereld aan te lopen. Christenen geloven in een Voorzienigheid. “Geen haar van uw hoofd zal gekrenkt worden”, stelt Jezus ons gerust. En christenen dienen ten alle tijde ook getuigenis af te leggen, met woorden, met daden en zelfs met hun bloed. Maar ook daar moeten zij zich niet al te druk om maken: de Geest zal hen daarin bijstaan met zijn wijsheid en kracht.

Wij leven in een tijd waarin gelovig in het leven staan zeker geen vanzelfsprekendheid meer is, als het dat ooit geweest is! Bij een realistische levensopvatting hoort het feit te erkennen dat wij als christenen of als monniken slechts een kleine minderheid vormen. Een tegencultuur dus, een bootje dat tegen de stroom in vaart. Maar zulke tegenstromen houden de cultuur gezond. Wie meehuult met de wolven in het bos herkent de tekenen van de tijd niet en wordt geleefd. Alleen voor wie de Naam van de Heer vreest gaat de zon van de gerechtigheid op, die genezing brengt met haar stralen. En de Naam van de Heer vrezen betekent: voortdurend leven in zijn tegenwoordigheid.

broeder Guerric ocsa abdi van Prébenoît